Ч. 55. Неділя 9 (22) марта 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Цукрова справа. — Революция в Параґваю.)

На вчерашнім засїданю палата послів вела ся дальша дискусия над справою угоди з Угорщиною. Розпочав дискусию хорватский посол Бянкіні, а відтак виголосив довшу промову посол Ґломбіньский, котра викликала признане в посольских кругах. По п. Ґломбіньскім промавляв ще буковиньский пос. Н. Василько і критикував угоду, котра, як висказав ся, кривдить Буковину. Заявив, що буковиньскі посла будуть голосувати против угоди. По промовах ще пп. Пешки і Фресля закінчено дискусию і вибрано двох ґенеральних бесїдників, а то „за“ нїмецкого посла Шротта, а „против“ п. Кайзера з нїмецкого народного сторонництва. По промовах тих бесїдників закінчено перше читане угодових предложень і передано їх комісиї угодовій, а митову тарифу ухвалено передати окремій комісиї, яка має ся вибрати. Засїдане скінчило ся о год. 9 вечером а слїдуюче назначено на четвер рано.

Справа протесту французких, анґлїйских і нїмецких продуцентів цукру против австрийского закона о континґентованю фабрикациї цукру буде незадовго предметом наради брукссельскої комісиї, котра рече, чи сей закон противить ся постановам цукрової конвенциї. Австрийске мінїстерство працює над меморияломм, котрий має доказати, що континґентоване не противить ся конвенциї. Инші держави також виступлять з мемориялами, котрі доходять до противного внесеня. Сї держави виходять з заложеня, що брукcельска конвенция не позволяє жадній державі специяльними средствами підпирати свого цукрового промыслу. Австрия наміряє боронити ся тим, що инші держави підпирають свій цукровий промисл специяльними средствами. Приміром Франция звільняє від всякого податку цукор уживаний до смаженя овочів і виробу лїкерів. В той спосіб Франция форсує вивіз свого цукру в ріжних виробах, в котрих головною складовою частию є цукор. Те саме мож сказати о Анґлїї, котра робить міліонові обороти конфітурами. Росия підпирає експорт свого цукру в той спосіб, що допускає лиш до певної границї продаж цукру на внутрішнім торзі. Мимо всїх сих арґументів результат брукcельскої конференциї може бути некористний для Австриї і інтересовані чинники вже тепер роблять приготоване, аби і в тім случаю бути приготованими до конкуренцийної борби з заграницею і з внутрішними консументами.

Революция против правительства, котра вибухла в окрузї Рівера в Параґваю, розширила сь на три дальші округи. Революция вибухла з причини, що новий президент Ордонец опорожнені становища двох шефів департаментів, котрі були призначені для меншости (біла партия), не обсадив особами предложеними зарядом партиї. На чолї революциї станув старий заводовий революционер Сарана. Між обома сторонами ведуть ся переговори.

Новинки.

Львів дня 21 го марта 1903.

— **Заведене служби листового сїльского** при ц. к уряді почтовім в Струсові — З днем 16 марта 1903 заводить ся при ц. к. уряді почтовім в Струсові тиждново шести-разову службу листового для місцевостий: Бернадівка, Тютків, Дарахів, Слобідка струсівска і Різдвяни. — З днем тим закриває ся істнуючу в Дарахові почтову складницю.

— **Важне для сьвящеників!** Редакция „Богословского Вѣстника“ видала знаменитий твір сьв. Іоана Золотоустого **„О сьвященьстві“** разом з іконою і житеписию того сьвятого (стор. XII+240). Для духового житя кождого, а головно сьвященика, необходима лектура; виконана під зглядом технїч-

38

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З анґлїйского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

— Послухайте, панове, — говорила Мая дальше; — від тої ночи, коли мій муж на ваш приказ повінчав ся зі мною, грозила нам смерть на кождім кроці, а онтой, що сидить там яко найвисший єрей і предсїдатель, єсть тим, що рад би нам смерть зробити. Виджу межи вами кількох, що разом з Дімасом станули передо мною в день нашої втечі. Щож они менї сказали? Що відкрито заговір, котрий зробив Тікаль, мій свояк, а котрого цїлию було убити мого мужа, мою дитину та Іґнація вандрівника. Они сказали менї також, що Тікаль за той злочин та й за инші має бути скинений з престола, і що отся дитинка, що у мене на руках, має бути сеї ночи проголошена кациком народу серця. Чи не так, Дімасе?

— Так, госпоже, — відповів той, — і треба тобі знати, що ви не одніcенькі, котрі сидите сего вечера на лаві обжалованих. Хоч ваша справа буде насамперед судити ся, але й Тікаля та й других будуть також судити; але аж до тої хвилї сидить він силою свого уряду, яко предсїдатель ради.

Тодї схопив ся Тікаль з місця, де сидів, але Дімас відозвав ся строго до него:

— Мовчи, пане, або говори лиш то, що належить до твого уряду. Тебе мають судити, але знай, що заким то стане ся, не можеш мати надії, що втечеш, бо твоїй прибочній сторожі відобрано зброю і всї виходи стережуть узброєні люди.

Тікаль сїв знову а Мая стала говорити дальше:

— Тої самої ночи, коли Дімас був рано у мене, влїзла Нагва, Тікалева жінка, до моєї комнати і хотїла мою дитину убити; — і она розповіла все, як було. — Так стало ся, братя, що нас взяв нараз страх і ми хотїли втечи з краю, де анї на хвильку не були певні свого житя. То єсть наш злочин, а кару за то складаємо у ваші руки. То було певно лїпше, що ми старали ся уратувати нашу дитину, щоби она колись займила своє становище, як коли би ми були дали порізати ся тим, котрих ви вибрали, щоби панували над вами.

Коли Мая скінчила, сеньор і я потвердили єї слова та піддали ся вирокови ради.

Нам казали вийти, підчас коли рада радила, але зараз по тім знову нас закликали, і Тікаль промовив до нас та сказав, що наш вирок має бути аж тодї оголошений, коли рада розважить жалобу, піднесену проти Нагви і него та додав тихим тріумфуючим голосом:

— Приведїть перед раду серця Нагву, доньку Маттая, котра чекає в сїнех.

Коли ми почули ті слова, приготовились виступити сьміло против нашої судьби, бо знали вже, що смерть нас не мине та що не можемо вже числити на нїяку ласку.

Двері отворили ся і увійшла Нагва, убрана відповідно до свого достоїнства. На голові мала зелену корону, яку вільно носити лиш женї або матери кациків.

— Чого жадаєте від мене? — спитала она гордо, поклонившись перед вівтарем.

Тодї підняв ся знову звітник і обжаловував єї, що она хотїла власною рукою убити дитину Маї та що она також помагала свому мужеви в єго лютости і самоволї; нехай же тепер оправдає ся.

— До сеї послїдної провини я не признаю ся, — відповіла она. — Нехай Тікаль сам відповідає за свої гріхи. Я хотїла отсїй дитинї смерть зробити, ала Мая відкрила мене і мене зловили та звязали.

— Менї здає ся, мої братя, — промовив Дімас, — що нам не потреба вже дальше розбирати подробиць. Ми чули тут, що сказала Мая і другі, а тепер і Нагва признає ся до свого злочину. Она признає ся, що хотїла дитину позбавити житя, хоч знала, що то сьвята дитина, а за такий гріх, то, як менї здає ся, єсть лиш одна кара, хоч она страшна, а та, котра має єї потерпіти, єсть женщиною високого достоїнства.

— Заждїть! — перебила єму Нагва — Ви не дали менї до кінця договорити, а я маю право говорити, заким буду на смерть засуджена. Обжаловуєте мене о то, що я хотїла „сьвятій дитинї“ житє відобрати і як би я то була зробила, то певно була би собі на то заслужила, щоби ви мене судили. Але знайте, панове серця, що тота дитина, котрій ви покланяєте ся, тото дитя пророцтва, спослане

ним артистично, може служити яко настільна книжка. Набути можна по цінї 3 кор. в редакциї „Б. В.“ або в книгарни Ставропиґійскій (для тих, що зложили передплату на „Б. В.“ за р. 1902, ціна 2 кор.) Позаяк наклад виносить всего 600 прим., проте належить поскорити з замовленями. Купуючі дістануть безплатно також видане тої-ж редакциї „Сьв. Письмо о сьвященику“. (На почтову пересилку треба залучити 20 сот.)

— **Репертуар руского театру у Львові.** Недїля, дня 22-го марта, два представленя: пополудни, початок о годинї $3^1/_2$, цїни знижені, другий раз: „Невольник“, образ на тлї історичнім в 5 дїях Кропивницкого; вечером, початок о годинї 8-ій, третий раз: „Пісні в лицях“, водевіль в 3 дїях Кропивницкого. — Второк, дня 24 марта, перший раз на галицких сценах: „Катерина“, велика опера в 3 дїях Аркаса. — Середа, дня 25-го марта: „Наталка Полтавка“, оперета в 3 дїях Котляревского. — Четвер дня 26-го марта: премієра: „Ворожбит“, комедия в 3 дїях Гр. Цеглиньского. — Субота, дня 28-го марта, „Украдене щасте“, драма в 5 дїях зі сьпівами дра І. Франка.

— **Огонь.** Дня 10 с. м. знищив огонь в громадї Соловій коло Курович, повіта перемишляньского, хати і будинки господарскі Михайла Пельца, Максима Лучкова і Двойри Фрайндліх, наробивши шкоди на 4000 корон. Будинки Михайла Пельца не були зовсїм обезпечені, будинки Максима Лучкова на 1000 корон а Двойри Фрайндлїх на 7000 корон. Причиною огню мав бути підпал, а підозріне есть на Йойну Фрайндлїха, чоловіка Двойри, котрий мав то зробити для зиску. Слїдство в сїй справі веде ся.

— **Рабунок в поїздї.** Мужчина, котрого ві второк рано найдено на шляху зелїзниції межи стациями Клай а Бохня, з легкими покалїченями на голові і руках, називає ся Йосиф Уляновский, і есть шевцем в Копичинцях.

— **Убийство.** Дня 18 с. м. около 9 год. рано господар Іван Базар з Настасова, повіта тернопільского в суперечці зі своїм шурином Андрієм Дзюндзюристим вдарив его дручком по голові так сильно, що він до 10 годин помер. Базара арештовано і відставлено до суду.

— **Ще про фальшиві старинности в Парижи.** Маляр, що робив рисунок до „золотої корони Семіраміди“, називає ся не Клїна, як то хибно було подано, але Елїна, а про саму корону так доносять віденьскі ґазети: Корона єсть зроблена з чистого золота і єї свого часу предкладано віденьскому музею для штуки до купна; але у Відни якось нїхто не хотїв вірити в правдивість тої корони і єї не куплено. Властитель єї поїхав з якимсь доктором Шиманьским до Парижа, де єму по довших заходах удало ся продати єї музеєви в Люврі за пів міл. фр. Др. Шиманьский дістав 40.000 франків провізиї і купив собі каменицю у Відни при ул. Кольшіцкого. Той др. Шиманьский вже помер. Корона походила із справдешної фабрики скитийских старинностий, котра була десь на Кримі. Фабрика належала до спілки, котра виробивши якусь „старинність“, закопувала єї в земли, а відтак нїби то случайно хтось викопував старинність із землї“. — З Парижа доносять, що відкрите фальшованих старинностий прибирає там щораз більші розміри.

— **Померли:** Николай Мариняк, лїсничий фундациї ґр. Скарбка, в Дубі коло Рожнїтова, дня 18 с. м. у Львові, в 45-ім році житя; — о. Теодор Теляковский, парох Бучача, дня 18 с. м., в 63-ім році житя, а 35-ім сьвященьства; — Мариян Ярослав Соневицкий, асистент рах. Дирекциї скарбу, дня 18 с. м. в Бережанах, в 37-ім році житя; — о. Симеон Винявский, парох в Станимири, дня 10 с. м. в 46-ім році житя, а 16-ім сьвященьства.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Знаряди потрібні в городї. (II.) Значники, роблені як граблї, не конче практичні, бо коли грядка довга, то ними трудно значити рівці зовсїм рівно. Длятого лїпше так зробити: Прибити зубцї до лати так широко, як потреба рівці; до одного кінця тої лати прибити на скіс довгий держак, а до другого кінця лати з зубцями і до держака листву, котра би з держаком творила нїби дашок над латою з зубцями. З таким значником можна іти вздовж грядки і тягнути его рівно по грядці. Дальше есть потрібний довгий шнур до вимірюваня і визначуваня грядок і стежок в городї. До того не потреба аж грубого дорогого шнура; вистане зовсїм добре грубий шпаґат, котрий треба перед ужитем намочити в лнянім олїю. Відтак треба зробити собі два довгі і рівні колики, в горі закарбувати і в карбах привязати шпаґат обома кінцями до коликів. Добре есть поміряти собі шнур на метри і що метр завязати на нїм ґуз. По роботї навиває ся шнур на один колик. — Копач — есть то маленька зелїзна лопатка, в долинї вузка, в горі ширша, з короткою ручкою до викопуваня більших ростин. — Всадник, довгий круглий колик, закінчений в долинї кінчасто, в горі з кривулькою або з круглою головкою до робленя глубших ямок при садженю ростин. В легкій пухкій земли можна ямки і пальцем робити. — Коновочка до підливаня з ситцем есть конче потрібна, бо нею можна не лиш добре і рівно підливати, але она й улекшує роботу і дає міру водї. — Бочка на воду, котру треба закопати по серединї города. — Тачки до воженя гною; ґралї до гною, найлїпші з чотирома довгими зубцями; дошка до приплескуваня грядок з держаком. — От і всї найпотрібнїйші знаряди до роботи в городї.

богами, котре ви задумали були сеї ночи коронувати на кацика і котре, як вам здає ся, стане тою зьвіздою, що поведе наш нарід до могучости, то жива брехня, обманьство, то копеля.

По тих словах заворушило ся страшно серед цїлої ради і відозвали ся сердиті голоси, наказуючи Нагві, щоби мовчала і не хулила богів; але она таки змусила їх слухати та говорила дальше:

— Послухайте мене аж до кінця! Я готова поставити доказ на кожде слово. Ви гадаєте, що я хотїла убити отсю дитину, щоби моїй суперници Маї роздерти тим єї серце — та я би так і хотїла; а що я би хотїла мого сина висунути на его місце, того таки й хочу. Але то не були причини для мого вчинку. Панове радні, послухайте моєї історії, котра така дивна, що ви ще не чули такої, та розсудїть межи мною і Тікалем, моїм мужем, а Маєю, моєю суперницею і єї приятелями. Мого тата, Маттая, ви всї добре знали, бо він одним із найвисших достойників в державі і сторожем найсьвятїйшого місця. Аби-сте знали, мої панове, Маттаі, мій батько, не був совістним чоловіком. Ох! чомуж я, задля котрої він согрішив, мушу так говорити! Бо тота его любов для мене спонукала его до злого дїла, до зради свого краю. Він то знав, що моє серце ще від наймолодших лїт линуло до Тікаля, котрий був заручений з госпожею Маєю; та знав і то, що я була честилюбивою і бажала стати великою. Длятого то він здурив Тікаля і удав перед ним, що боги его сповістили, що госпожа Мая і єї батько згинули в пустини. Длятого обіцяв він зробити Тікаля кациком, коли би той згодив ся взяти собі мене за жінку. Але я о тім всім нічогісенько не знала і в моїм нерозумі гадала, що Тікаль мене любить та хоче взяти собі мене за подругу свого житя і своєї могучости.

Відтак вернув Цібальбай в день нашого весїля а з ним прийшла Мая та й отсї чужинцї; і від тої хвилї зненавидів мене мій муж, бо я була его жінкою, а не Мая, котру він любив. Тодї я ще й то довідала ся, що він ходив до Цібальбая до вязниції і там обіцяв ся єму зложити свій уряд яко кацик, скоро би той дав єму Маю за жінку, коли би мене позбув ся в той спосіб, що або би зі мною розвів ся, або згладив з сего сьвіта. Цібальбай був би радо на то пристав, але Мая случайно вчепила ся того білого чужинця, з котрим вандрувала по пустини, і не хотїла віддати ся за Тікаля. Той був би перепер свою волю, бо єї положенє було повне розпуки і смерть була би єї не минула, як би Маттаі, мій батько, не придумав був способу, котрим она виратувала ся а я лишила ся жінкою кацика. А він ось що придумав: в сьвятий знак серця мали вложити пророцтво, котре обмануло би раду і могло довести до того, що Маї вільно би було віддати ся за білого чоловіка, котрого полюбила. Так і стало ся. Тихої ночи влїзли до найсьвятїйшого місця, отворили серце та вложили в него плиточку, котру ви виділи, а котра пророкувала народженє ізбавителя. Проче вже знаєте.

— То не правда! — відозвали ся численні голоси. — Такого богохульства не могло бути.

— А таки то правда! — обставала Нагва при своїм — і я вам докажу, що таке богохульство могло бути. Отворили серце і вложили в него пророцтво, котре сфальшував мій батько. Але коли его отворили, оно не було порожне, бо в нїм лежало иньше пророцтво — правдиве пророцтво, котре звідтам виймили, щоби вложити на его місце брехню, котра вас обманула.

— Деж есть тото письмо? — спитав Дімас.

— Тут — відповіла она і виймила плиточку із своєї одежі. — Слухайте — — і она стала читати:

„Око, що спало, а тепер розбуджене, видить серце і наміри безбожних. Кажу, що в хвили збуреня мого міста всї води сьвятого озера не будуть в силї змити его гріху“.

— Возьміть самі до рук, панове, та прочитайте — говорила она дальше і поклала плиточку на вівтар. — А тепер слухайте дальше та довідайте ся, як отся сьвята річ дістала ся в моїм руки. Коли мій тато допустив ся того великого гріха, спало на него прокляте безіменного бога, бо як знаєте, прийшла на него тяжка хороба. Стало ся так, що коли він вже вмирав, совість его дуже гризла і він списав все при сьвідках на папери та лишив менї разом з тою плиткою. Ось у мене в руці той папір, мої панове; послухайте, що там написано, та судїть самі, чи я правду сказала, чи нї — і она прочитала голосно зізнанє Маттая, в котрім була як найдокладнїйше описана кожда подробиця нашого вчинку.

— А тепер, мої панове, додала она, коли скінчила читати і рада оглянула підписи — зрозумієте, що мене взяла злість, коли я о тім довідала ся; і хотїла убити ту дитину, котру поставили над вами яко потомка божого, а на вас тепер здаю то, як схочете покарати тих, котрі допустили ся того обманьства.

XIII.

Пращанє.

Нагва сїла собі, а тота історія, яку она розповіла, наробила в радї такого дива або радше переполоху, що якийсь час нїхто не важив ся відозватись. Наконець встав Дімас і промовив:

— Має, госпоже серця, та й ви чужинцї, ви чули то страшне обжалованє, яке тут проти вас піднесено. Щож ви на то скажете?

— Ми кажемо, що то правда — відповіла Мая спокійно. — Ми були змушені вибирати або утрату нашого житя або се дїло, а нам хотїло ся жити. То Маттаі видумав то обманьство і допустив ся сфальшованя, а тепер, видко, мусимо ми відпокутувати за его гріхи і за наші. Ще лиш одно слово: Іґнаціо не приступив добровільно до сего заговору, лиш его змусив мій муж, а головно таки я сама.

— **Яке значінє має білене дерев вапном.** Вапно нищить мох, обрістниці і грибки на деревах, які ще лишать ся по їх обскробаню; стара кора, яка ще лишить ся на деревах по обскробаню, лекше від него відпадає; вапно не дає комахам загніздjувати ся під корою; не дає червачкам комах вилазити з ячок; хоронить дерево від студени. До біленя дерев уживає ся давно вгашеного старого вапна, котре розробляє ся з водою так, щоби було як густе молоко. Білить ся щіткою пень і грубе галузє. Але молодих дерев з гладкою корою, котрі ще не родили, білити не треба, бо вапно для них шкідливе. На них не осідають ще комашки і не порастає мох та обрістниці, отже вапно тут не потрібне, а оно би лиш позатикало пори в корі або й спалило єї, коли би було острe. Молоді деревця можна від морозів забезпечити тим, що їх пні і грубе галузє помащує ся рідко розробленою глиною з коровячим лайняком. Молоді деревця можна аж тоді білити, коли кора на них зачне вже старіти ся і пукати.

Переписка.

Никола з над Дністра: Др. Лев Коссак, ул. Валова 31.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 20 марта: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·60 до 7·80; жито 6·25 до 6·30; овес 6·20 до 6·50; ячмінь пашний 5·75 до 6.—; ячмінь броварний 6·65 до 6·75; ріпак 9·— до 9·25; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·— до 11·—; вика 6·— до 6·50; бобик 5·90 до 6·25; гречка 6·25 до 6·75; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 70·— до 90·—; конюшина біла 55·— до 95·—; конюшина шведска 60·— до 85·—; тимотка 33·— до 40·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 21 марта. Polit. Corresp. доносить, що Кльофач предложив Туреччині проект полагодженя македоньскої справи.

Льондон 21 марта. Вернув сюди мінїстер для кольоній Чемберлен витаний торжествен но представителями властий і міскої ради.

Солунь 21 марта. Подорожні, що прибули з Монастира, оповідають, що положене в Македонії дуже грізне. У всіх сторонах монастирского вілляєту появили ся ворохобничі шайки.

Мадрид 21 марта. Доносять з Лісбони, що подорож короля Едварда VII до Портуґалії має на цїли між иншими закупно одної португальскої провінциї в Африці.

Надіслане.

Вп. Панове господарі!

При надходячій весні осьміляюсь пригадати, що вже найвисший час замовити собі знаряди рільничі а передовсім **млинок** до чищеня збіжа, щоб чисте насінє висіяти — або коли хто з вп. господарів хоче собі уменшити ручну, тяжку і так дорогу працю, а хотів би також, щоби єму бараболї добре родили ся і більший видаток з поля дали, той повинен до підгортаня бараболь ужити лишень однокінний **плужок.** — Видаток на той плужок уже в першім році значно виплатить ся. Такий плужок можна уживати і до садженя бараболь в гребельки, а в таким случаю нїколи они не вигниють анї на мокрих землях, анї підчас дощевого лїта. Цїна плужка дуже низька, бо цїлком зелїзний плужок коштує 15 корон (7 зр. 50 кр.) сильнїйший з ралом на переді 10, 12 і 15 зр., до того-ж поручаю **значники** 4-рядові до робленя знаків під бараболї; цїна на одного коня 10 К (5 зр.) — **Рала, Плуги до ораня, Вальцї до груди, Млинки до сортованя збіжа, Вітраки і Січкарнї.** — Замовляти прошу вчасно. Адреса до мене:

Іван Плейза

Турка коло Коломиї.

На жадане висилаю цїнник даром.

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Дїточі вигадки ч. I. 60 с. *Дїточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цїлком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш по	10 сот
2.	Замкненя місячні 2 штуки . .	„	5 „
3.	Інвентар довжників . аркуш	„	5 „
4.	„ вкладників .	„ „	5 „
5.	„ уділів	„ „	5 „
6.	Книга головна	„ „	10 „
7.	„ лїквідацийна .	„ „	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„ „	10 „
9.	„ уділів членьских	„ „	10 „
10.	Реєстр членів	„ „	10 „
11.	Зголошеня о позичку	штука по	3 „
12.	Виказ уменшення позички	„ „	2 „
12.	Асиґнати касові	„ „	1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Дімас не сказав на то нїчого, але на его знак виступили два єреї з добутими мечами і вигнали нас на коритар, котрим виходило ся з найсьвятїйшого місця до сьвітлиці померших, і там замкнули нас в темнотї межи подвійними дверми.

Тут я вкляк, бо вже всему прийшов конець, та став мовити послїдну молитву до Бога в небі, підчас коли Мая притулившись до свого мужа плакала і прощала ся з ним і дитиною, котра жалібно кричала.

— Дїйстно — сказав він — добре ти говорила, моя жінко, коли нам радила не іти до краю серця. Але що стало ся, того не заверне ш, а що ми лиш короткий час жили щасливо з собою, то гиньмо разом так відважно, як лиш можемо, та маймо надію, що пробудимо ся разом в новім сьвітї мира.

Коли він то говорив, отворили ся двері і єреї з добутими мечами повели нас назад до найсьвятїйшого місця. Коли Мая перша переступила через поріг, приступив до неї Тікаль і наглим рухом взяв від неї дитину, але не вирвав. Тепер побачили ми, що для нас приготовлено, бо камінь перед вівтарем був вийманий і перед нами виднїла ся чорна безодня, з котрої добував ся булькотячий шум води. Они поставили нас плечема до вівтаря; але Тікаль стояв проти нас, а межи ним а нами ним а нами був отвір безоднї.

— Мае, донько кацика Цїбальбая, господже серця; білий чоловіче, сину моря; Іґнацїо, вандрівниче; і ти Маттаї, єрею, котрого в дусї признаємо, бо его тїло вже мертве — став Дімас говорити студеним страшним голосом — ви самі признали ся, що допустили ся найстрашнїйшого злочину. Ви зломили свою торжественну присягу, котру зложили перед богами і братьми; ви зневажили бога, котрому покланяємо ся і осквернили его сьвятиню; і ви принесли народови, котрий вам повірив, якo володїтеля оплаканого богам, грішне дитя, копеля. За всї ті і за инші злочини, яких ви допустили ся, не можемо вас так покарати, як ви то собі заслужили. То мусить стати ся деинде, коли вже вас наш судейский вирок не зможе досягнути і коли ваші імена будуть вже давно позабуті на земли.

Вирок ради серця так звучить: що твоє імя, Маттаї, має бути вичеркнене із списи достойників ради серця; що спомин по тобі має бути проклятий; що твоя домівка має бути спалена, а місце, де стояла, має бути посипане солею; що твоє тїло має бути викинене з гробу і лежати на вершку пірамiди, доки аж его стервяки не рознесуть; і що твою душу мають вхопити злі духи з пекла та збиткувати ся над нею на віки віків.

Вирок серця так звучить для тебе, Мае, донько кацика Цїбальбая, господже серця, для тебе, білий чоловіче, сину моря, і для тебе, Іґнацїо, вандрівниче: що ваші імена мають бути вичеркнені із списи братів серця і яко проклятї мають бути оголошені на улицях міста: що руки і ноги мають вам бути звязані і ви маєте бути живцем приковані до мурів сьвятинї, щоби там висїли перед вівтарем бога, котрого зневажили, доки аж не згинете із голоду або спраги; що ваші трупи мають бути положені на пірамiдї на жир птицям небесним; і що ваші душі мають дістати ся силам пекла, щоби они відтак робили з ними, що схотять. Вирок оголошений. Нехай стане ся так, як рада присудила. Але насамперед лишіть отсего копеля, котрий ще за молодий щоби грішити і протерпіти кару, і здайте его на опіку бога, нехай він дїлає з ним після своєї волї.

Ще коли він то говорив і заким ми ще в нашім смертнім страху з причини нашої судьби, яка на нас спала, могли его вповні зрозуміти, виступив Тікаль — і — ще тепер іде мороз по менї, коли то собі згадаю — наставив дитинку, котра жалїстно почала кричати, над отвір безоднї і нараз пустив єї в страшну глубину.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).